

II. ΕΥΡΩΠΗ

ὦμοι ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἣ ρά τε δῶμα
πατρὸς ἀποπρολιπούσα καὶ ἐσπομένη βοῦ τῶδε
ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω καὶ πλάζομαι οἷη.

ἀλλὰ σύ μοι, μεδέων πολιῆς ἀλὸς Ἐννοσίγαιε,

150 ἴλαος ἀντιάσειας, ὃν ἔλπομαι εἰσοράασθαι
τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο·
οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρά κέλευθα’.

Ὡς φάτο· τὴν δ’ ὦδε προσεφώνεεν ἠύκερως βοῦς·

‘ θάρσει παρθενική· μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.

155 αὐτός τοι Ζεὺς εἰμι, κεῖ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι
ταῦρος, ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅττι θέλοιμι.

σὸς δὲ πόθος μ’ ἀνέηκε τόσῃν ἄλα μετρήσασθαι

ταύρω ἐειδόμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη

ἢ μ’ ἔθρεψε καὶ αὐτόν, ὅπη νυμφήια σεῖο

160 ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φυτύσειαι υἱας

οἱ σκηπτουχοὶ ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσσονται’.

Ὡς φάτο· καὶ τετέλεστο τὰ περ φάτο. φαίνεται μὲν δὴ

Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν σφετέρην ἀνελάζετο μορφήν

λύσε δὲ οἱ μίτρην, καὶ οἱ λέχος ἔντυον ὦραι.

165 ἢ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένητ’ αὐτίκα νύμφη,

καὶ Κρονίδη τέκε τέκνα καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.